

LA CARN

I
Polemitzàvem sobre la carn. Vam
pensar la carn com una magnitud
de coses fetes però inconegudes,
com una gàbia de llibertats grasses,
o encara com un arbre tort enmig
d'un llarg ermàs d'intensitat idiota.
Tota la carn del món ens queia a sobre
en pronunciar-la, amb un doll de saliva
a punt de fondre amb aquell mot en pauta.
Sí: salivàvem per la carn, volíem
treure el guany propi d'aquella llegenda
lenta i diària que ens acordava
la llengua en dir-la. Per això en parlàvem
amb precaució, amb angúnia gairebé,
però en parlàvem cada dia, i cada
nit hi pensàvem, sols i a les palpentes
dels cossos nostres com catedrals màximes.
Ploviem carn per tot allà on passàvem,
esgarriats de no fer-nos-la vàlida,
exasperant les normes irrisòries
dels jocs d'amor. I érem ràfegues, érem
adolescents jaient nus sobre taules
clàssiques, érem olives amb tersos
clivells. Però sobretot, érem boques
amb dents de concepte i pressa.